

SYMBOLIKA GWIAZD

Sierp srebrnego półksiężycy – Matka Boska Ostrobramska i symbole astronomiczne i astrologiczne- co oznacza liczba 12 w religii oraz w Radzie Europy-Symbolika gwiazdy – Jak zafałszowano w Niemczech starożytną astronomię

SIERP SREBRNEGO PÓŁKSIĘŻYCA

Matka Boża Ostrobramska

Półksiężyc (arab. *hila*) był motywem często występującym w sztuce dekoratywnej krajów muzułmańskich, początkowo pod wpływem sasanidzkim i **bizantyńskim**. Można go spotkać na pierwszych monetach kalifatu, **które kontynuowały jeszcze tradycje wspomnianych wyżej państw**, a także na monetach mameluków. Był on także jednym z wielu symboli używanych na swoich sztandarach przez Imperium osmańskie. Mniej więcej od połowy XV wieku w sztuce europejskiej półksiężyc zaczęto uważać za symbol Imperium osmańskiego i szerzej islamu. Tak więc kiedy w roku 1720 Ludwik XV urządził pokaz ogni sztucznych na cześć osmańskiego ambasadora Mehmeda Çelebiego, ten ze zdumieniem dowiedział się, że jego władca i kraj będą symbolizowane przez półksiężyc.

Symbole astronomiczne – symbole wykorzystywane do oznaczania różnych ciał niebieskich, tworców teoretycznych i obserwowanych zjawisk astronomicznych. Najwcześniejsze formy tych symboli pojawiają się w greckich papirusach późnego antyku. Kodeksy bizantyjskie, w których greckie papirusy były zachowane, kontynuowały i rozbudowały wykazy symboli astronomicznych. Nowe symbole były tworzone też później, aby przedstawiały nowo odkryte w stuleciach XVIII-XX planety i planetki. Wszystkie te symbole były zgodnie używane zarówno przez profesjonalnych astronomów, jak i przez amatorskich oraz astrologów. O ile nadal są używane w almanachach i publikacjach astrologicznych, to ich wykorzystanie we współcześnie publikowanych wynikach badań i tekstach astronomicznych jest stosunkowo rzadkie, z pewnymi wyjątkami jak symbole Słońca i Ziemi występujące w stałych astronomicznych czy niektóre znaki zodiaku, wykorzystywane do oznaczania przesilen i równonocy.

Bezeichnung der Himmelskörper.

☉ Sonne.	♃ Jupiter.
☾ Mond.	♄ Saturn.
☿ Merkur.	♅ Uranus.
♀ Venus.	♆ Neptun.
♁ Erde.	♁ Asträa.
♂ Mars.	♁ Hebe.
♁ Vesta.	♁ Iris.
♁ Juno.	♁ Flora.
♁ Pallas.	♁ Metis.
♁ Ceres.	

Zastosowanie astronomicznych symboli dla Słońca i Księżyca znane jest od starożytności. Kształty symboli widniejących na oryginalnych papirusach greckich horoskopów to okrąg z jednym promykiem (☉) dla Słońca i półksiężyc dla Księżyca. Współczesny symbol Słońca – okrąg z kropką (☉) – po raz pierwszy pojawił się w Europie w renesansie. Podobnym symbolem był także starożytny chiński znak określający „słońce”, który wyewoluował do współczesnego znaku ☉.

Symbole te są także powszechne w tekstach alchemicznych, gdzie Słońce reprezentuje złoto, a Księżyc – srebro. We współczesnym użyciu akademickim symbol Słońca jest używany w astronomicznych stałych, związanych z tą gwiazdą. Jasność, masa i promień gwiazd jest często podawany w jednostkach będących wielokrotnością odpowiednich stałych słonecznych.

Symbole dla *planet klasycznych* pojawiają się w średniowiecznych kodeksach bizantyjskich, w których zachowało się wiele starożytnych horoskopów.

Zapisane symbole dla Merkurego, Wenus, Jowisza i Saturna zostały nakreślone w formach znajdujących w późnych papirusach greckich. Symbole Jowisza i Saturna są rozpoznane jako monogramy odpowiadające greckim nazwom, a symbol Merkurego jest stylizowanym kaduceuszem. Według A. Maunder, pierwotnie symbole planetarne były używane w sztuce do reprezentowania bogów związanych z planetami, planisfera Bianchiniego z II w. ukazuje greckie personifikacje bóstw planetarnych, powiązane z wczesnymi wersjami planetarnych symboli: Merkury ma kaduceusz; Wenus ma przypięty do swojego naszyjnika sznur, połączony z innym naszyjnikiem; Mars – włócznię; Jowisz – berło; Saturn – kosę; Słońce – diadem z wysyłanymi z niego promieniami, a Księżyc nakrycie głowy (stroik) z przyczepionym półksiężycem.

Diagram w dwunastowiecznym *Kompendium astrologicznym* Johanna Kamatera ukazuje Słońce reprezentowane przez okrąg z promieniem (słonecznym),

Jowisza przez literę dzeta -inicjał Zeusa, odpowiednika Jowisza w greckiej religijnej mitologii, (**mit jest powieścią historyczną a nie tylko samą legendą**), Marsa przez tarczę skrzyżowana z włócznią, a symbole pozostałych planet klasycznych upodobnione do współczesnych (ale bez znaku krzyża występującego jednocześnie). Krzyż ten po raz pierwszy pojawił się około XVI w.

Symbole Zodiaku mają wiele astronomicznych interpretacji. W zależności od kontekstu zodiakalny symbol może oznaczać gwiazdozbiór, *znak* lub punkt ekliptyki. Listy zjawisk astronomicznych, publikowanych w almanachach, czasami zawierały koniunkcje gwiazd, planet lub Księżyca; często zamiast pełnej nazwy gwiazdy posługiwano się literą grecką lub symbolem gwiazdozbioru.

We współczesnym akademickim zastosowaniu wszystkie konstelacje (wliczając 12 zodiakalnych) posiadają dedykowane, trzyliterowe skróty. W astronomii *znak* był jednostką pomiaru kąтового (obecnie przestarzałą), równą 30 stopniom. Stąd długość ekliptyczna była mierzona w znakach, stopniach, minutach i sekundach. Część *znakowa* tej jednostki była wyrażana w liczbach od 0 do 11 lub za pomocą odpowiedniego symbolu Zodiaku. Symbole zodiakalne są też czasami wykorzystywane do wskazywania punktu ekliptyki – każdy z nich reprezentuje *pierwszy punkt* danego znaku. I tak: ♈ jest wiosenną równonocą, ♊ przesileniem letnim, itd

Symbole dla ustawień ciał niebieskich i węzłów pojawiają się w średniowiecznych tekstach, choć współczesne użycie symboli węzłów jest różne od średniowiecznego – dawniej ♁ oznaczał węzeł zstępujący, a ♀ wstępujący. W opisach elementów orbitalnych ♁ jest czasami używany do oznaczania długości ekliptycznej węzła wstępującego, aczkolwiek bardziej popularne jest użycie Ω (dużej litery omega), która była pierwotnie typograficznym zamiennikiem starego symbolu.

Symbole dla ustawień po raz pierwszy pojawiają się w kodeksach grecko- bizantyjskich. Z pięciu ustawień Ptolemeusza jedynie trzy są używane w astronomii: koniunkcja, opozycja i kwadratura. Symbole dla komety (♄) i gwiazdy (☐) zostały użyte w opublikowanych obserwacjach astronomicznych komet. W tabelach tych obserwacji, znak ♄ stoi przy rozważanej komecie, a ☐ przy gwiazdzie, w stosunku do której przeprowadzono pomiary pozycji komety.

Planety klasyczne to ciała niebieskie (oprócz Ziemi) znane starożytnym kulturom, które mogły być zaobserwowane bez użycia teleskopu. Poza Słońcem i Księżycem zalicza się do nich Merkurego, Wenus, Marsa, Jowisza i Saturna

Półksiężyc inaczej sierp księżyca to często spotykana forma, w której przedstawiany jest księżyc jako znak symboliczny. Atrybut bóstw żeńskich, przede wszystkim dziewiczych Artemidy. Być może ze względu na jego fazę przybywania jest on bliski także takim znaczeniom, jak „ciąża” i „rodzenie”. Związek, jaki sztuka chrześcijańska, ustanowiła między księżycem a Najświętszą Marią Panną, często przedstawianą jako Immaculata na sierpie księżyca, łączy się zapewne także z tymi dwoma kompleksami znaczeń, jeśli nawet pierwszoplanowym odniesieniem jest obleczona w słońce apokaliptyczna niewiasta, która symbolizuje zarazem otwarcie i koncentrację oraz wskazuje na pokonanie śmierci przez wieczne życie. Półksiężyc otaczający gwiazdę od czasu wypraw krzyżowych stał się powszechnym emblematem świata muzułmańskiego.

W Imperium osmańskim półksiężyc pojawił się także jako symbol religijny i zaczął być używany przez szereg muzułmańskich organizacji i ruchów, w tym zwolenników Mahdiego.

Czerwony Półksiężyc został także uznany za symbol odpowiadający zachodniemu Czerwonemu Krzyżowi. Tak właśnie początkowo świecki symbol półksiężycy zaczął być przez muzułmanów postrzegany jako jeden z symboli ich religii....., W krajach Bliskiego Wschodu Czerwony Półksiężyc odpowiada Czerwonemu Krzyżowi na Zachodzie.....,

W sennej retoryce to symbol cech kobiecych, emocjonalności, irracjonalności i tajemniczości jako części osobowości spychanej za ciemną zasłonę podświadomości.....

Jest on uzupełnieniem symboliki słonecznej, reprezentując jego małżonkę, w społeczeństwie natomiast królową. Księżyc nazywany przez Egipcjan Wielką Macierzą, charakteryzuje się tą samą symboliką co srebro, mózg czy kot. Słońce przedstawione razem z księżycem jest wyobrażeniem świętego związku Nieba i Ziemi. Podczas gdy kultura romańska określa ten symbol jako ten rodzaju żeńskiego, w innych kulturach jest inaczej. W psychoanalizie księżyc symbolizuje podświadomość. Symbolika uniwersalna mówi nam o tym, że pierwsza kwadra księżycy dotyczy rozwojowi oraz odnowie, ostatnia zaś ciemnej stronie rzeczy. Półksiężyc jest przeciwstawnym symbolem krzyża i przedstawia się go jako sierp. Na wschodzie dotyczył bóstw władających miłością- będących rodzaju żeńskiego. Ozdabiał głowę Izis, Wenus i Diany Artemidy. Judeo-katolicy symbol księżycy umieścili u stóp Marii Panny, mając w pamięci apokaliptyczną wizję kobiety, która miała na głowie wieniec z dwunastu gwiazd.

Dwanaście gwiazd symbolizuje ale tylko w judeochrześcijaństwie dwanaście pokoleń Izraela. Liczba dwanaście odpowiada liczbie dwunastu Bogów greckich olimpijskich.

W spaczonym wyjaśnieniu judeo katolickim Niewiasta jest więc personifikacją tego rzekomego żydowskiego ludu Nowego Przymierza, wspólnoty wierzących i katolickiego Kościoła.

12 to uniwersalna liczba symbolizująca w wielu kulturach harmonię i doskonałość. Jest bowiem:

- 12 gwiazd nad głową Maryi w Apokalipsie
- 12 godzin na tarczy zegara
- 12 znaków Zodiaku
- 12 bogów olimpijskich
- 12 prac Herkulesa
- 12 miesięcy w roku
- 12 tablic w pierwszej kodyfikacji prawa rzymskiego (tzw. Prawo Dwunastu Tablic)
- 12 apostołów
- 12 synów Jakuba **judeo katolickie czyli zmyślane dla wyrugowania Grecji**
- 12 plemion Izraela judeo katolickie

nie wspominając już o tradycyjnym systemie dwunastkowym, używanym przez stulecia w Europie.

http://www.heltechnic.pl/info_Symbole_astronomiczne strona już nie istnieje

Na oficjalnej stronie UE znajdziesz, co następuje:

Liczba gwiazd nie jest związana z liczbą Państw Członkowskich. Gwiazd jest dwanaście, ponieważ liczba dwanaście jest symbolem doskonałości, pełni i jedności. Dlatego też, flaga pozostaje jednakowa, bez względu na rozszerzenia UE. [...] Rada Europy długo rozważała jaki symbol przyjąć na własne potrzeby. Po wielu dyskusjach, taki właśnie projekt został przyjęty - krąg dwunastu złotych gwiazd na niebieskim tle. W różnych tradycjach, liczba dwanaście jest symbolem doskonałości. Jest oczywiście także liczbą miesięcy w roku i godzin na tarczy zegara. Krąg jest między innymi symbolem jedności. Tak też narodziła się flaga europejska, reprezentująca doskonałą jedność między narodami Europy - SIC !!

screbela opowiedział(a) 2010-05-06 Ponieważ gdy tworzoną tą flagę było dwanaście państw należących do unii. Wyświetla wyniki dla żytnia ....Zamiast tego wyszukaj żydunia....

Symbole planet karłowatych i planetoid zafalszowane

Zgodnie z propozycją Giuseppe Piazzii, odkrywcy Ceres, astronomowie ratyfikowali nazwę, którą zaproponował. Wówczas jako jej symbol został przyjęty sierp.

Symbol dla Pallas, włącznie Pallas Ateny, został zaproponowany przez barona Franza Xavera von Zacha i przedstawiony w jego *Monatliche correspondenz zur beförderung der erd- und himmelskunde*. W liście do von Zacha, odkrywca tej planetoidy Heinrich Wilhelm Olbers (który ją również nazwał) zaaprobował zaproponowany symbol, ale zażyczył sobie, aby rękojeść sierpa została ozdobiona gałąką (kulą) zamiast krzyżykiem, aby wyraźniej odróżniała się od symbolu Wenus.

Karl Ludwig Harding stworzył symbol dla planetoidy Juno, odkrytej przez siebie. Zaproponował dla niej nazwę zapożyczoną od Junony i wykorzystanie berła zakończonego na górze gwiazdą jako jej astronomicznego symbolu.

Symbol dla Westy wymyślił niemiecki matematyk Carl Friedrich Gauss po tym, jak dr Olbers (odkrywca Pallas) dał mu przywilej nazwania jego najnowszego odkrycia. Gauss zdecydował się nazwać nową planetoidę imieniem bogini Westy i zaprojektował dla niej symbol $\approx$ (): ołtarz bogini ze świętym ogniem na nim płonącym. Inni współcześni mu autorzy używali bardziej kunsztownego symbolu: .

Następne dwie planetoidy, Astraea i Hebe, zostały odkryte przez Karla Ludwiga Hencke. Hencke wybrał dla Astraei symbol odwróconej kotwicy, chociaż czasami były używane jako symbol szale wagi Astrei.

Wraz z odkryciami nowych planetoid astronomowie kontynuowali przypisywanie im symboli. I tak: Iris ma jako symbol tęczę z gwiazdą, Flora – kwiat, Metis – oko z gwiazdą, Hygiea – pionowego węża z gwiazdą na głowie, Parthenope – stojącą rybę z gwiazdą, Victoria – gwiazdę na szczycie wieńca laurowego, Egeria – puklerz, Irene – gołębia z gałązką oliwną w dziobie i gwiazdą na głowie, Eunomia – serce z gwiazdą na górze, Psyche – skrzydło motyla z gwiazdą, Thetis – delfina z gwiazdą, Melpomene – dagger nad gwiazdą i Fortuna – gwiazdę ponad kołem Fortuny.

Johann Franz Encke dokonał znaczącej zmiany w *Berliner Astronomisches Jahrbuch (BAJ, Berliński Rocznik Astronomiczny)* na rok 1854, opublikowanym w 1851. Wprowadził zakreślone kołem numery zamiast symboli, aczkolwiek jego numeracja rozpoczynała się od (5) Astraea – pierwsze cztery planetoidy miały być oznaczane za pomocą swoich tradycyjnych symboli. Ta symboliczna innowacja została bardzo szybko zaadaptowana przez społeczność astronomiczną.

W następnym roku (1852) Astraei przypisano numer 5, ale obiekty od Ceres do Westy zostaną ponumerowane tylko w wydaniu z 1867. Koło przekształciło się z czasem w nawiasy, a z kolei one, na przestrzeni następnych kilku dekad, zaczynają być całkowicie pomijane.

Kilka planetoid otrzymało (wraz z ich odkryciem) symbole już po upowszechnieniu się notacji z zakreślonym numerem. Planetoidom Proserpina, Bellona, Leukothea i Fides, odkrytym przez Roberta Luthera, przypisano odpowiednio: owoc granatu z gwiazdą w środku, bat i włócznię, antyczną latarnię oraz krzyż. Planetoida Amphitrite, odkryta przez Alberta Marthę otrzymała jako symbol muszlę.

Nazwa i symbol Plutona zostały ogłoszone przez odkrywców 1 maja 1930. Symbol, monogram liter *PL*, może być interpretowany jako skrót od *Pluton* lub Percivala Lowella – astronoma, który założył Lowell Observatory, poszukujące m.in. planet poza orbitą Neptuna.